

— Да ли леля ви понѣкога ви расказва приказки?

— Расказва ни.

— Желаѣх да чуѣх отъ тебе нѣкоя приказка!

— Искате ли да ви раскажѣх приказката за „вѣлка и овцата“?

— Да, да, раскажи.

— Имало една овца. Тя имала двѣ агънца. Единъ пѣтъ излѣзла изъ кошарата, заключила своитѣ дѣца, па имъ рекла да не пущатъ никого вжтрѣ. Дошѣлъ вѣлка и потропалъ на вратата. Агънцата го попитали: „кой е?“ — „Азъ съмъ вашата майка“. — „Нашата майка има тѣнѣкъ гласъ, ти не си нашата майка“. Вѣлкѣтъ отишѣлъ при ковачѣтъ и го помолилъ да му почука гърлото, за да му направи тѣнѣкъ гласъ. Ковачѣтъ изпълнилъ молбата му. Той пакъ отишѣлъ на кошарата и завикалъ. Сиротити агънца си помислили, че е майка имъ, та го пустнѣли вжтрѣ, а вѣлкѣтъ ги излѣлъ.

— Сироти агънца и тѣхната майка! — прибави госпожата.

А познавашъ ли ти нѣкой ковачъ?

— Познавамъ.

— Може ли да се вземе отъ него нѣщо?

— Може да се добиѣтъ много нѣща.

— Много хубаво.—зачудено отговорила тя.— Колко врѣме ще учишъ въ забавачницата?

— Още тази година — казва мама.

— А послѣ?

— Послѣ ще ходѣх у голѣмото училище. Е, научи се, че тамъ ще те учѣ азъ и ще ти бѣдѣ леля. Тамъ ще ти раскажѣх още за вѣлка и овцата, а може и за ковача.